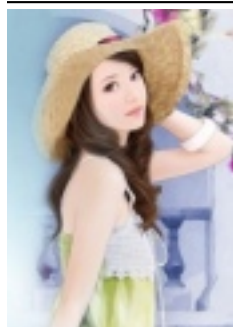

Bên Kia Cánh Đồng Lúa Mì

Contents

Bên Kia Cánh Đồng Lúa Mì	1
1. Chương 1: Bước Ngoặt Cuộc Đời	1
2. Chương 2: Phong Ấn Mở Ra	3
3. Chương 3: Màu Cửa Cánh Đồng Lúa Mì	5
4. Chương 4: Chỉ Cần Khẩn Cầu Là Được	7
5. Chương 5: Đột Nhiên Xảy Ra Biến Cố	9
6. Chương 6: Dáng Hình Của Lý Tưởng	11
7. Chương 7:	14

Bên Kia Cánh Đồng Lúa Mì

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đạiChuyển ngữ: Niên Tuế (Nờ Tê)Câu chuyện cổ tích đẹp dễ nhất trên thế g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-kia-can-dong-lua-mi>

1. Chương 1: Bước Ngoặt Cuộc Đời

Khi Tô Noãn cùng chị ngồi trên chiếc xe hòm dài sang trọng đầu tiên cô thấy trong đời chạy vào biệt thự, là một ngày trời đẹp nắng trong, đối với đầu mùa đông mà nói thật quá đối tươi đẹp.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ tòa kiến trúc sáng loáng cao rộng kia theo vòng bánh xe chạy tới từng chút một hiện ra từ trong bóng cây xanh um như thế nào, giống như nữ thần trong thần thoại cổ xưa, trong vẻ đẹp cao quý lộ ra sự uy nghi khiến người ta khiếp sợ.

Trong hoa viên mang phong cách cung đình châu Âu thế kỷ XIV có trồng cây ngô đồng vô cùng ngay ngắn, giữa màu biếc xanh của cành lá rậm rạp, hòa vào chút màu đỏ tươi, như son hồng duyên dáng trên gương mặt mỹ nhân, như tai kiếp bất ngờ xuất hiện trong số mệnh mịt mờ, như lời tiên đoán thần bí mà chuẩn xác trong chiếc gương thần, đẹp dễ nhưng bất tường.

Đó là một thiếu niên mặc đồ màu đỏ, nằm trên võng, lẳng lặng đọc sách, cánh cổng sắt mở ra, người hầu xếp thành hàng chào đón, xe hòm phóng vào, phô trương hoành tráng như thế, khí thế bức người như thế, cũng không thể khiến thiếu niên ngẩng đầu lên, ngó mắt qua bên này một cái.

Luật sư ngồi ở ghế phụ quay đầu lại, khe khẽ giới thiệu: “Vị kia chính là nhị thiếu gia của Âu gia Tiệp Thái.” Ngừng một chút, lại lướt mắt qua một nơi khác, “Vị này là đại thiếu gia Mộ Ngọc.”

Trên bậc thềm, một thiếu niên khác đứng mỉm cười, áo sơ mi trắng như tuyết, tóc màu trà, trau chuốt như ngọc, thanh tú ôn hòa.

Hai tay Tô Noãn đặt trên đầu gối từ từ túm chặt vạt váy, nệm ghế bằng da thật màu nâu be càng làm bật lên chất thô cứng của chiếc váy, dù được giặt rất sạch sẽ, nhưng nhiều chỗ đã sờn — Cô mặc chiếc váy như thế này, cùng mọi thứ trước mắt không ăn nhập với nhau. Rụt rè và tự ti cùng lúc đi vào tim, cùng đi vào, còn có lời viện trưởng dặn dò trước khi đi:

“Các con thật là quá may mắn! Âu thị là thế gia vọng tộc, sau khi đến đó nhớ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đừng để lại bị đuổi ra ngoài.” Viện trưởng lau lau khóe mắt đỏ hoe, giọng vô cùng buồn ngủi, “Chuyến đi này, sau này cùng với nơi đây, chẳng khác nào hai thế giới...”

Âu thị, cho dù là nơi thông tin kém nhanh nhạy như cô nhi viện, đám trẻ con ngây ngô cũng đều biết hai chữ này có ý nghĩa như thế nào.

Nó có ý nghĩa là dây cao ốc chọc trời cao nhất trong khu thương mại, là một dây, mà không phải một tòa đơn độc, từ số đầu tiên, đến số cuối cùng trên phố, tất cả đều thuộc về một gia tộc.

Nó có ý nghĩa nó là chuỗi siêu thị có thể thấy ở khắp mọi nơi, hàng tháng cô nhi viện đều mua hàng từ trong siêu thị, trên những chiếc túi bảo vệ môi trường đều in hình cỏ bốn lá.

Nó là sân chơi có quy mô lớn nhất, nó là kẹo bánh thiện lương nhất, nó thâm nhập vào trong mỗi một chi tiết của đời sống, dường như ẩn mình không thể nào nhìn thấy, nhưng bất chợt, gần trong gang tấc.

— Đơn giản là vì, chủ tịch của nhà họ Âu đã đến năm bốn mạng, coi bói biết được, năm nay đại sát, phải nhận nuôi một cặp chị em song sinh chào đời vào ngày mừng một tháng mười nhuận năm Giáp Tý [2], mới có thể tránh qua kiếp nạn này.

Mà Tô Noãn, cùng với Tô Ý chị cô, cứ như thế trở thành những đứa trẻ được thần linh chiếu cố, từ cô nhi đáng thương không nơi nương tựa, một bước lên trời.

Thế nhưng, vào giờ phút này, Tô Noãn quan sát mọi thứ trước mắt, lại cảm thấy sợ hãi tự đáy lòng.

Đối lập với sự bất an của cô, Tô Ý rõ ràng bình tĩnh hơn nhiều. Ánh mắt cô lạnh nhạt, chẳng nói chẳng rằng. Tuy là sinh đôi, nhưng làn da cô trắng hơn em gái, mi mày đen hơn em gái, thân hình mảnh mai thon thả, cũng như tuổi mười bốn, cô như đóa hoa mới nở, đẹp đến kinh tâm động phách.

Vì vậy, khi tài xế mở cửa xe, khi hai chị em một trước một sau bước xuống, ánh mắt Âu Mộ Ngọc cứ tự nhiên mà dừng trên người Tô Ý thêm mấy giây, trong đồng tử như gió xuân, có thật tâm vui thích.

“Hai cô em gái ngoan. Anh đợi đã lâu rồi.”

Bao nhiêu năm sau, đôi lúc Tô Noãn vẫn nhớ tới những lời này. Khi thiếu niên nói mười chữ này, lông mày cong cong, môi hé mở, thanh âm như gió xuân lướt qua rèm thủy tinh, như phong linh bị gió khuấy đảo, như ánh mặt trời ấm áp đến khó tin của ngày hôm đó, đọng lại rất lâu trong lòng cô.

Mà trái ngược hẳn với đó, là thái độ của một vị “anh trai” trên danh nghĩa khác — Âu Tiệp Thái mặc áo len màu đỏ, gấp quyển sách lại, đứng dậy từ trên võng, lướt qua các cô, đi thẳng vào nhà, từ đầu tới cuối, hoàn toàn coi các cô như không tồn tại.

Âu Mộ Ngọc áy náy cười: “Đừng để tâm nhé. Tính Tiệp Thái là như thế, sau này các em sống chung lâu sẽ biết.”

Ánh mặt trời đầu đông chiếu rọi lên cánh cổng chạm trổ cao đến ba trượng, ánh mặt trời rực rỡ, thế nhưng, bóng tối cũng cùng tồn tại.

2. Chương 2: Phong Ấn Mở Ra

Cuộc sống mới tiếp diễn đầu vào đây, không có sóng gió như trong tưởng tượng, trên thực tế, ngoài Âu Tiệp Thái hoàn toàn phớt lờ họ ra, mọi người trong nhà đều rất lịch sự với hai chị em.

Chủ nhân chân chính của tòa nhà, cũng chính là người cha trên danh nghĩa của các cô là Âu Bùi, mãi vẫn không xuất hiện. Theo như lời quản gia, ông chủ hàng năm sống ở tổng bộ bên Mỹ, rất hiếm khi về nước. Bà chủ, cũng chính là mẹ ruột của hai vị thiếu gia, ba năm trước đã mắc bệnh qua đời. Âu Bùi không tái giá, bởi thế mà trong tòa dinh thự như thể hoàng cung này, ngoài huyết mạch họ Âu chân chính ra, không có ai có bất kỳ quyền lợi và lập trường nào, để quản thúc hai vị “Tiểu thư” bay lên cành cao hóa thành Phượng Hoàng.

Mà Âu Mộ Ngọc, lại là người anh cả thân thiết hòa nhã như thế.

“... Và thế là, Hoàng tử bé đã trở về tinh cầu của cậu, con cáo dù rất luyến tiếc, nhưng nó hy vọng Hoàng tử bé hạnh phúc, hy vọng Hoàng tử bé có thể bù đắp cho đóa hồng của cậu...” Tô Noãn thích câu chuyện này vô cùng, khi ở cô nhi viện, câu chuyện của Saint-Exupéry không hề nổi danh như Grim hay Andersen này đã từng khiến trái tim cô rung động sâu sắc, bởi thế, cuối tuần đầu tiên đến dinh thự nhà họ Âu, sau khi kết thúc bữa tối, cô liền cảm lòng không dạng mà kể câu chuyện này.

Âu Mộ Ngọc nhìn cô, dịu dàng phụ họa “Ừ, Hoàng tử bé nhất định sẽ bù đắp cho đóa hồng của cậu.”

“Ra là anh chưa đọc ‘Hoàng tử bé’ à”. Tô Noãn có chút thất vọng, cô rất đơn thuần mà lại rất bướng bỉnh cho rằng, ai ai cũng nên đọc “Hoàng tử bé”, bởi lẽ, sống mà chưa đọc “Hoàng tử bé”, thì cuộc sống đầu có trọn vẹn chứ.

Âu Mộ Ngọc cười đáp lại: “Trong nhà này chỉ có Tiệp Thái thích đọc sách.”

Âu Tiệp Thái? Tô Noãn nhớ tới chiếc áo len màu đỏ của anh, còn có vẻ mặt lạnh nhạt không một chút biểu cảm lúc lướt qua nhau của người thiếu niên, vô thức mà lắc đầu. Cô không thể tưởng tượng ra cảnh mình và Âu Tiệp Thái cùng nhau thảo luận về “Hoàng tử bé” sẽ là như thế nào. Bởi vì, người yêu thích “Hoàng tử bé” nội tâm nhất định rất dịu dàng, mà Âu nhị thiếu gia... Cứ quên đi thôi.

Đúng lúc này, có tiếng đàn đứt quãng truyền tới, Âu Mộ Ngọc trao cho Tô Noãn một cái nhìn kinh ngạc, sau đó đi ra ngoài. Tô Noãn vội vàng đuổi theo, cuối cùng phát hiện ra, tiếng đàn truyền ra từ trong phòng đánh đàn. Ánh sáng rực rỡ như cầu vồng từ trên đèn treo rơi xuống, choàng lên mình một người, mà người nọ ngồi trước đàn dương cầm pha lê, tắm mình trong ánh đèn rực rỡ đó, tựa như ảo mộng.

Tô Ý.

Tô Noãn cẩn mồi dưới, quả nhiên là chị. Trước đây khi ở cô nhi viện, chị đã yêu thích dương cầm, nhưng Phó Viện Trưởng rất cứng chiếc dương cầm cũ duy nhất ấy, không cho bọn trẻ con chạm vào. Bởi lẽ đó, chị vẫn không có cơ hội đánh dương cầm. Nhưng lúc này, chị ngồi trước dương cầm, dùng ngón tay thon dài gõ lên phím đàn, dù điều khiển ngón tay còn chưa thạo, nhưng bầu không khí lại hài hòa như thế, đáng hình lại đẹp đến vậy.

— Chị vốn nên sinh ra cho dương cầm.

Rất dễ nhận thấy Âu Mộ Ngọc cũng có cùng cảm nhận. Bởi vì kinh ngạc qua đi, anh rất nhanh liền cười bước tới, đến ngồi bên cạnh Tô Ý, nói: “Thích dương cầm? Muốn học không?”

Tô Ý ngược đôi mắt sáng ngời như khung đàn pha lê lên, chậm rãi gật đầu.

Âu Mộ Ngọc ngẩng nhìn cô, trong mắt như có ánh sáng khác thường loáng qua, biến mất trong nháy mắt, hóa thành dịu dàng, “Được, anh dạy cho em.”

Anh bắt đầu dạy chị đánh dương cầm, còn Tô Noãn đứng bên ngoài phòng đánh đàn lẳng lặng lắng nghe, cảm thấy trong lòng có chút phức tạp: một mặt, tất nhiên là vì giấc mộng đẹp của chị trở thành sự thật mà vui mừng tự đáy lòng, mặt khác, lại mơ hồ cảm thấy bất an.

Viện trưởng từng căn dặn, sau khi đến Âu gia, phải theo khuôn phép cũ, mọi việc không nên quá nổi trội, giấu tài, khoe tài chẳng bằng giấu dốt, không phạm sai lầm, mới là quan trọng nhất.

Thế nhưng, giờ phút này, chị trước đàn dương cầm lại chói mắt như vậy, làm cho người ta gần như không có cách nào nhìn thẳng.

Chuyện viện trưởng dặn dò giống như miếng phong ấn, trong chớp mắt này, bị câu thần chú mở ra, rốt cuộc không ngăn nổi vì sao đang từ từ dâng lên bên trong nữa.

Chẳng bao lâu sau, dự cảm của Tô Noãn trở thành hiện thực.

Tô Ý học đàn quá nhanh, quá tốt, sau hai tuần, Âu Mộ Ngọc đã không còn cách nào dạy cô, chuyển sang mời giáo viên chuyên nghiệp, mà ba tháng sau, cô đã thi qua cấp năm, sáu tháng sau cô đoạt á quân trong cuộc thi tài năng mới. Cô tựa như hỏa tiễn dùng tốc độ ánh sáng mà tiến lên, vượt ra khỏi mong đợi và tưởng tượng của mọi người. Sau chín tháng mười ba ngày, vị cha nuôi tài ba của các cô, rốt cuộc vì nguyên nhân này, lần đầu tiên, đã gặp mặt các cô.

Tô Noãn còn nhớ, đó là một đêm đông bão.

Rõ ràng đã đi vào giấc ngủ, lại có người làm khe tiến vào phòng, đánh thức cô, nói với cô ông chủ đã tới, muốn gặp cô cùng chị. Cô vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu tươm tất, lúc tới thư phòng, Tô Ý đã ở bên trong.

Hoàn toàn khác biệt với trang phục chỉnh tề của cô, Tô Ý mặc áo ngủ, tóc dài rối bù, đứng trước bàn đọc sách, có vẻ uể oải mà tùy ý.

Phía sau bàn đọc sách, một người đàn ông lặng lẽ quan sát họ qua tròng kính.

Tô Noãn đi tới, cố gắng không phát ra tiếng động. Trước đây, qua ảnh chụp, cùng với bức tranh khổ lớn treo trên cầu thang, cô đã biết diện mạo của Âu Bùi, thế nhưng, có một số thứ không thể nào biểu đạt được qua mặt phẳng, chẳng hạn như — khí thế, lại chẳng hạn như — ánh mắt.

Đó là một đại nhân vật chân chính có đủ phẩm chất đặc biệt, độc nhất vô nhị.

Cô kính cẩn cúi đầu.

Âu Bùi cất lời: “Rất thích dương cầm?”

Rất dễ nhận thấy, câu hỏi này không dành cho cô.

Tô Ý “Dạ” một tiếng.

Âu Bùi lại hỏi: “Thích nhiều không?”

Tô Ý trả lời từng chữ từng chữ: “Con muốn trở thành nghệ sĩ dương cầm ưu tú nhất đương thời.”

Tay Tô Noãn run lên một cái, từ từ nín lấy ống tay áo, tiếp tục lắng tai nghe.

Căn phòng yên tĩnh trong phút chốc, sau đó Âu Bùi lại nói: “Rất tốt, con có chí hướng như vậy, ta sẽ hết lòng ủng hộ. Sau khi học xong trung học, ta sẽ thu xếp để con vào thẳng học viện âm nhạc Vienna.”

Dù Tô Ý có điềm tĩnh hờ hững đi chẳng nữa, nghe vậy cũng khó có thể kiềm chế mà lộ ra vẻ vui mừng. Tô Noãn vui vẻ nhìn chị, thật là tốt, có một câu nói này của cha nuôi, từ nay về sau, tất cả bụi gai trên con đường công danh đều biến mất, chỉ còn lại một con đường thênh thang bằng phẳng chờ người đi. Đối với người có lý tưởng mà nói, còn có câu nói nào quý giá hơn câu nói này?

Ai ngờ, một giây sau, ánh mắt Âu Bùi liền rơi vào người cô, “Còn con? Con có lý tưởng gì?”

Tô Noãn lặng đi một chút, có chút luống cuống, lại có chút mờ mịt, sau đó cười cười, khẽ nói: “Con không có chí tiến thủ giống như chị, con chỉ muốn khỏe mạnh bình an mà sống qua cả đời này... Ừm, con cảm thấy như vậy cũng tốt lắm rồi.”

Viện trưởng từng nói, bình an và khỏe mạnh, mới là những thứ quan trọng nhất trong đời. Cô không tham lam, nếu như có một ngày, hết thấy những thứ ngợp trong vàng son bất ngờ xuất hiện này đều tan biến, thế thì, chỉ cần để lại cho cô bình an và khỏe mạnh, cô đã cảm thấy thỏa mãn rồi.

Cô nhỏ bé như thế, cho dù bay lên cành cao, cũng vẫn chỉ là một con chim sẻ nhỏ bé, không có đôi cánh sắc sảo, không có giọng hát tinh tế, cô biết, cô sẽ không thể hóa thành Phượng Hoàng.

Chỉ cần chị hóa thành Phượng Hoàng là được rồi.

Trong đêm đông bão ấy, Tô Noãn thực sự đã nghĩ như vậy.

Thế nhưng rất nhiều năm sau, khi bước lên vũ đài quốc tế, đón nhận sự hâm mộ sùng bái của vô số người, Tô Ý cuối cùng lại cắt cổ tay tự sát trước cây dương cầm pha lê cô yêu thích nhất, máu màu đỏ tươi chảy qua phím đàn đen trắng, nhỏ giọt lên chiếc quần trắng của cô, hình ảnh đó được camera ghi lại đã trở thành vĩnh hằng, trở thành một truyền thuyết vĩnh viễn không trọn vẹn trong giới âm nhạc. Mỗi lần Tô Noãn ngồi trong phòng đánh đàn của nhà trẻ, dùng đàn điện tử đệm nhạc cho các bạn nhỏ, nhớ tới tình cảnh trong đêm này, chẳng biết mình và chị, rốt cuộc người nào hạnh phúc hơn.

Chị dù đã chết rồi, nhưng tên của chị vĩnh viễn được ghi vào sử sách âm nhạc, trăm ngàn năm sau, khi mọi người nhắc đến chị, có thể vẫn còn nhớ người nghệ sĩ chơi đàn tài năng nhưng đoản mệnh ấy; còn cô, dù bình thản mà sống trọn một đời, nhưng không có bao nhiêu người biết có một người như cô từng tồn tại trong thế giới mệnh mỏng này... Hai cuộc đời như vậy, suy cho cùng thì loại nào, có giá trị hơn?

Tô Noãn đã nghĩ thật lâu thật lâu, mà mãi vẫn không có câu trả lời.

3. Chương 3: Màu Của Cánh Đồng Lúa Mì

Giáng sinh đầu tiên đến Âu gia, Tô Noãn đã nhận được món quà đúng nghĩa đầu tiên trong đời cô. Không phải là quần áo cũ do những người làm từ thiện lấy tiếng phát đến tay bọn trẻ con trong cô nhi viện, không phải là những chiếc kẹo nhạt nhẽo rẻ tiền, mà là một món quà, bọc bằng giấy gói xinh xắn, lại thắt bằng ruy băng đăng ten, lấy danh nghĩa anh trai trao đến tay cô.

“Tặng em?” Cô sững sốt.

Người tặng quà bắt đầu cất tiếng cười, rạng rỡ như mặt trời mới mọc, “Ừ đúng rồi, mở ra xem có thích không?”

“Nhất định thích! Chỉ cần là quà anh Mộ Ngọc tặng, em đều thích cả!” Cô gần như dùng một loại tâm thái thành kính để bóc món quà đó, ruy băng cùng giấy bọc tất cả đều thật cẩn thận giữ nguyên vẹn, cuối cùng, nhấc nắp hộp lên, đập vào mắt là một quyển “Hoàng tử bé”, đang mỉm cười với cô.

“‘Hoàng tử bé’...” Viên mắt cô thoáng cái đã ướt ươn ướt.

Quyển sách yêu thích nhất thuở ấu thơ, nhưng cũng là quyển sách không thể chân chính có được. Bất cứ thứ gì trong cô nhi viện, cũng thuộc sở hữu của tất cả mọi người.

Vậy mà, lễ Giáng Sinh năm mười bốn tuổi, có người tặng quà cho cô, tặng quyển sách cô yêu thích nhất — Bản thân hành động ấy, cũng đã là một loại ấm áp thấm vào nội tâm.

Ánh lửa rực rỡ trong lò sưởi, làm bừng sáng mắt cô, cô chăm chú nhìn người thiếu niên lớn hơn cô bốn tuổi trước mặt, thầm nghĩ trên thế giới tại sao lại có người tốt như vậy, không có tất cả những thói hư tật xấu của con nhà giàu, không kiêu căng cũng không ác nghiệt, dịu dàng như thế như thế.

“Thích là tốt rồi.” Âu Mộ Ngọc xoa xoa đầu cô, cưng chiều, thân thiết, như thể cô thật sự là em gái của anh.

Tô Noãn nâng quyển sách lên, hạnh phúc thật lâu.

Thế nhưng, mấy giờ sau, khi cô cầm quyển sách chuẩn bị lên tầng đi ngủ, lại trông thấy Âu Mộ Ngọc đứng bên ngoài phòng đánh đàn.

Cửa phòng đánh đàn hé hé mở, ánh đèn bên trong hắt lên gương mặt anh, đôi mắt anh sâu lắng, không cười, nhưng cả người lại tỏa ra thứ gì đó còn dịu dàng hơn cả nụ cười.

Theo ánh mắt của anh, Tô Noãn nhìn thấy chị.

Chị đang hết sức chuyên chú luyện tập trước đàn dương cầm, Âu Mộ Ngọc vẫn ngấm nhìn chị, không lên tiếng, cũng không rời đi.

Tô Noãn dùng hai tay nâng quyển sách lên, áp lên trái tim mình, quyển sách bởi thế liền truyền ra nhịp tim đập, thịch, thịch.

Dù so với quyển sách, ánh mắt mê đắm không muốn xa rời ấy trân quý hơn khó có được hơn, thế nhưng, ánh mắt sẽ rời đi, sẽ tan biến, quyển sách, vẫn luôn ở lại.

Chỉ cần như vậy...

Vậy là đủ rồi...

Chỉ cần như vậy, vậy là đủ rồi.

“Chú cáo nhỏ nói, nếu cậu cảm hóa tớ, đời tớ nhất định sẽ hạnh phúc... Cậu có mái tóc vàng óng, lúa mì cũng có màu vàng óng, nó sẽ khiến tớ nhớ tới cậu, và thậm chí, tớ sẽ yêu tiếng gió thổi qua những sóng lúa mì... Bởi thế, tớ lấy được màu của lúa mì rồi, tớ... hạnh phúc lắm.”

Tô Noãn kể cho nữ đầu bếp mới tới nghe câu chuyện của “Hoàng tử bé”.

Nữ đầu bếp nói: “Dù cô không hiểu lắm, nhưng cô nghe ra được, chú cáo nhỏ rất hạnh phúc.”

Tô Noãn hí mắt lại, cười ngọt ngào với cô.

Tháng chín có màu của lúa mì đã tới, mà cô ngày mai, sẽ cùng chị vào học ở trường trung học Cẩm Tú, trở thành học sinh trung học.

Nếu nhất định phải nói có chỗ nào đó không được tự nhiên, thì chính là —

Âu Tiệp Thái là học sinh năm thứ hai của trung học Cẩm Tú.

Đối với Tô Noãn mà nói, người anh trai này về cơ bản có thể xem như không tồn tại, anh hoàn toàn không đặt các cô vào mắt, anh cũng không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của các cô.

Anh luôn mặc quần áo màu đỏ vôi vàng đến, rồi lại vôi vàng đi. Nếu trong tay không cầm sách vở, thì dám chắc là ôm bóng rổ. Anh không nho nhã điềm đạm như Âu Mộ Ngọc, bởi vì yêu thích thể thao, làn da anh có màu lúa mì tuyệt đẹp, tóc vểnh lên trời, Tô Noãn cảm thấy anh có điểm giống một nhân vật truyện tranh tên là Akira [3]. Bộ dạng uể oải nằm đọc sách trên vông của anh cũng gần giống hệt Akira. Chỉ có điều, Akira không lạnh lùng như thế.

Nói tóm lại, cô đến dinh thự nhà họ Âu được mười tháng, hiểu biết về anh căn bản vẫn dừng ở vẻ bề ngoài. Tiềm thức nói cho cô biết tốt hơn hết là đừng có chọc vào anh, bởi thế, cô cố gắng tránh tiếp xúc với anh. Thế nhưng, bàn tay số phận, cứ tùy ý đẩy cô vào thế giới của anh.

Sau khi đến Cẩm Tú, Tô Noãn mới biết Âu Tiệp Thái được hoan nghênh cỡ nào.

Anh gần như là thần tượng của thầy và trò toàn trường, các thầy cô thích thành tích vượt trội của anh, các nam sinh sùng bái vì anh đánh bóng rổ rất đỉnh, mà các nữ sinh thì chết mê chết mệt vì vẻ đẹp trai của anh.

Cũng bởi vậy, sau khi phát hiện ra tình hình này, Tô Noãn càng thêm kiên định tuyệt đối không cho người khác biết chuyện mình cùng thần tượng đại chúng là anh em. Ở phương diện này, Tô Ý vẫn luôn nhất trí với cô. Chỉ có điều đối với Tô Ý, chẳng qua là cô ấy không buồn nói, cũng không có đối tượng để mà nói.

Cũng như khi trong cô nhi viện, chị cô độc, không có bạn bè vì sự ưu tú của chị khiến người ta nhường bộ lui binh.

Ở trường mới, Tô Ý chẳng những không kết bạn với bất cứ ai, mà còn vì quá cao ngạo, khiến cho một số nữ sinh gai mắt.

Phát hiện ra có người ở gây phiền toái cho chị, là vào một giờ nghỉ trưa. Tính cách mềm mại, xử sự lại khôn khéo, cô không hề bất ngờ trở thành học trò cưng của giáo viên, được gọi đi phê chữa bài tập, lúc xuống cầu

thang, từ xa trông thấy ở khúc quanh cầu thang tầng tiếp theo, mấy nữ sinh vây quanh một người, dùng thanh âm chói tai khiêu khích và giễu cợt.

Mà người bị bao vây đó, dung mạo thanh lệ vóc người cao gầy, không phải ai khác, chính là chị.

“Mày cảm thấy mình giỏi giang lắm có phải không? Biết đánh dương cầm nên vênh vào lắm hả? Va vào người ta cũng không biết nói xin lỗi? Cái miệng mày sinh ra để làm gì?”

“Nghe nói sáng hôm nay mày nhận được năm phong thư tình? Thật là đáng ngạc nhiên đó, mới vào có mấy ngày thôi, đã sắp đuổi kịp các đàn chị rồi ấy nhỉ...”

“Này, câm rồi hả? Nói chuyện đi!”

Tô Ý mím chặt môi, lạnh lùng nhìn về phía trước, thái độ này so với khinh miệt dù sao cũng quá đáng hơn, làm cho các nữ sinh càng không vừa lòng, mắt thấy họ không thỏa mãn với việc xúc phạm bằng lời nói nữa, mà bắt đầu giật tóc chị, Tô Noãn trợn trừng mắt, nói thật to: “Chào hiệu trưởng, thầy muốn xuống tầng ạ? Vậy cùng đi nhé thầy. Cũng đúng lúc em muốn đi phòng giáo vụ ạ...”

Các nữ sinh lập tức chạy tán loạn như chim như thú.

Cô vội chạy xuống tầng, kéo tay Tô Ý, “Chị, chị không sao chứ? Họ có làm gì chị không?”

Tô Ý bĩu môi, “Chúng không có cái gan đó.”

Tô Noãn chớp chớp mắt cười, “Dĩ nhiên dĩ nhiên rồi, chị bây giờ có thân phận tôn quý, nếu họ thật sự động thủ với chị, người xui xẻo chỉ có thể là họ thôi. Họ thật là xúi quẩy, lại còn rất phiền toái, cho nên nhé, chị ơi, lần sau nếu chị có va phải người ta, thì hãy nói câu thật xin lỗi nhé. Tránh cho họ khỏi tức giận, chị cũng không ư phiền toái.”

Tô Ý như cười như không nhìn cô, “Em dùng chính cái miệng biết nói chuyện này để hòa hợp như cá gặp nước với nơi đây hả?”

“Có gì không tốt nào? Em hòa nhập tốt hơn một chút, là có thể bảo vệ chị mà!” Cô quần lấy, ôm chị làm nũng. Tô Ý đẩy cô một cái, xùy một tiếng nói: “Láu cá.”

Tô Noãn vui mặt vào giữa eo mềm mại của chị, ngửi hương thơm dễ chịu truyền ra trên quần áo chị, nghĩ: Em... thích chị. Em thật sự thích chị.

Em... cũng thích anh trai.

Cho nên, như thế này là đã thỏa mãn rồi... Nhìn họ hạnh phúc, mình cũng sẽ hạnh phúc đấy mà...

4. Chương 4: Chỉ Cần Khẩn Cầu Là Được

Chính thức tiếp xúc với Âu Tiệp Thái, bắt nguồn từ một lần Tô Ý gặp phiền toái.

Một lần sau khi tan học, Tô Noãn đang lau kính làm trực nhật, bất ngờ trông thấy dưới tầng, chị bị các nữ sinh xô đẩy, đi về hướng lò thiêu ở đằng xa.

Thần kinh cô nhất thời căng ra, ý thức được mối nguy, vội vàng lao xuống tầng, dọc đường đầu óc xoay chuyển cực nhanh, nhưng không biết lần này, có thể dùng phương pháp gì để giải vây. Đang lo lắng, chợt thấy phía trước xuất hiện một bóng dáng màu đỏ, cơ thể gần như theo bản năng chạy ngay về phía đối phương, nắm lấy tay người đó, gấp giọng nói: “Cứu! Cứu, cứu! Cứu chị!”

Bóng cây che gương mặt thiếu niên, cô không nhìn rõ biểu cảm của đối phương, chỉ biết là cặp mắt sáng sâu khác thường kia, chứa đựng chút bất ngờ kinh ngạc, cùng với sự thiếu kiên nhẫn theo thói quen, nhìn cô chằm chằm không chớp mắt.

Nỗi lo âu của cô ngay lập tức chuyển thành bi thương, thấp giọng van nài: “Cầu xin... Cầu xin, em cầu xin anh...” Thời điểm này, thầy cô đều vắng mặt, mà nhân số của đối phương lại nhiều đến thế, cô thật sự không biết, phải có vũ khí thần kỳ như thế nào để có thể một lần nữa hóa nguy thành an. Mà vừa lúc đó, Âu Tiệp Thái xuất hiện, cứ như thể ông trời biết cô đang lo lắng, cho nên đặc biệt tiến cử một người tốt như vậy đến trước mặt cô.

Âu Tiệp Thái ở trường nổi tiếng như vậy, lại học trên các cô một khóa, là học trưởng, chỉ cần anh chịu ra mặt, các nữ sinh không dám không nghe. Bởi thế, chỉ cần anh chịu giúp một tay... Chỉ cần anh chịu giúp một tay...

Anh vẫn luôn thờ ơ hờ hững, anh thật sự sẽ giúp đỡ sao?

Tô Noãn nắm cổ tay anh, ngón tay vẫn luôn run rẩy, trong đồng tử như hổ phách phủ một lớp sương mờ, nhìn có vẻ như vô cùng bất lực, như nai con nhút nhát.

Mi tâm của thiếu niên dường như giật lên một cái không thể nhận thấy, sau đó không nói lời nào, chạy về phía lò thiêu đàng xa.

Tô Noãn thấp thỏm chạy theo.

Quả nhiên, bên cạnh lò thiêu ít người lai vãng, đại hội phê đấu đang đi đến cao trào, một nữ sinh cười khẩy nói: “Thanh cao lắm phải không? Được, tao sẽ đánh cho đến khi mặt mày sưng như đầu heo, xem mày còn thanh cao thế nào!” Tay phải vung lên đang định hạ xuống, lại bị người chặn đứng giữa không trung.

Ngoảnh nhìn lại, là Âu Tiệp Thái với nét mặt u ám.

Trong đám người nổi lên nhiều tiếng xôn xao, nữ sinh này lắp bắp nói: “Âu, Âu, Âu học trưởng, anh, sao anh lại tới đây?”

Âu Tiệp Thái hất tay cô nàng ra, lạnh lùng lướt mắt nhìn đám người, ánh mắt chạm tới nơi, mọi người rớt rít lùi bước.

Anh không nói hai lời, đi tới, kéo tay Tô Ý xoay người rời đi, không một ai lên tiếng, không ai dám ngăn cản. Một trận gió qua, thổi tung lên vô số lá rụng, thiếu niên kéo tay thiếu nữ cứ như thể từng bước rời khỏi tầm mắt mọi người.

Các nữ sinh đứng nguyên tại chỗ, ngơ ngác nhìn nhau một hồi, cuối cùng không biết là ai mở miệng nói: “Thì ra... Thì ra... Tô Ý với Âu học trưởng... Nó...”

Cô nàng không nói hết câu, vậy mà, ngày hôm sau, mọi người đều đã biết, Tô Ý ở lớp mười ba được Âu Tiệp Thái bảo vệ. Từ đó trở đi, không có ai đến gây phiền phức cho Tô Ý nữa.

Ban đêm, Tô Noãn ôm sách rón rén đi vào thư phòng. Đúng như dự đoán, Âu Tiệp Thái đang đọc sách bên trong, thấy cô đi vào, nhàn nhạt đưa mắt nhìn cô một cái, rồi cụp mắt xuống, lại vùi đầu vào trong sách.

Anh vẫn lạnh nhạt như trước đây, coi như cô không tồn tại.

Tô Noãn bước một bước đến gần anh, lại thêm một bước nữa, nhìn anh đang ngồi trên ghế đu, e sợ nói: “Ừm... Em có thể cùng đọc sách ở đây không?”

Âu Tiệp Thái không trả lời cô.

Nhưng cũng không từ chối.

Thế là, Tô Noãn ngồi xếp bằng bên cạnh anh trên chiếc thảm, sau đó gơ quyển sách lên, giấu mặt vào trong sách, khẽ cười.

Thật ra có đôi lúc quan hệ giữa người với người, chỉ cần một người bước một bước về phía trước, còn người kia không lùi về phía sau, cũng đã là tiến bộ.

Mà đêm hôm đó, lần đầu tiên Tô Ý không đánh đàn. Khi Tô Noãn đi chúc cô ngủ ngon thì thấy cô đứng trên ban công ngắm người nhìn bầu trời. Hỏi cô đang suy nghĩ gì, nhưng cô không nói, chỉ buông mi mắt, tiếng thở dài xa xăm lặng im che khuất trong đôi mắt.

Từ sau ngày hôm ấy, có một số thứ bắt đầu lặng lẽ sinh sôi và lan tỏa, giống như ánh sáng xuyên thấu qua thủy tinh tạo ra từng tia khúc xạ, nhìn trên bề mặt cũng không có gì khác biệt, nhưng góc độ ánh sáng, thật ra đã thay đổi rồi.

Tô Noãn trồng trong hoa viên một hàng cúc, đang là kỳ hoa nở, bởi thế mà ba màu trắng, hồng phấn, đỏ làm nổi bật nhau, nở bung ra rất rực rỡ. Cô đang tràn ngập hân hoan vì những bông hoa xinh đẹp này, một bàn chân đạp tới, không chút lưu tình giẫm lên hoa.

Cô “A” một tiếng.

Ngẩng đầu lên, trằm sỗ mặc quần áo màu đỏ mang tính biểu tượng, đi về phía chiếc vồng.

Cúi đầu xuống, bông hoa nhỏ bị giẫm lên gục đầu xuống, có vẻ rất vô tội.

Thì ra là chân lối Âu Nhị thiếu gia.

Nhưng cô không dám kháng nghị với anh, vì vậy liền hỏi xin người làm vườn tới một túi lớn đá cuội, rải một lối đi tránh xa những bông hoa dẫn đến chỗ chiếc vồng. Khi làm tất cả việc này, Âu Tiệp Thái đang nằm trên vồng đọc sách, mặc dù không nhìn cô, nhưng cô nghĩ, cô đã biểu đạt dụng ý rõ ràng thế này, thế nào anh cũng hiểu nhỉ? Vậy mà, khi ánh tà dương buông xuống, thiếu niên đọc xong sách đứng dậy quay về phòng, hoàn toàn phớt lờ lối đi đá cuội hao tổn tâm tư kia, mà lại một lần nữa, giẫm thẳng lên hoa.

Cô chợt cảm thấy trái tim có chút mệt mỏi.

Anh đi trên bậc thềm, khi gần tới cửa thì chợt dừng bước, quay lại nhìn cô, trên gương mặt lạnh nhạt dù vẫn không có biểu cảm gì, nhưng cử chỉ lại ngấm hé lộ đôi phần chờ đợi. Cảm thấy anh đang đợi mình nói điều gì đó, Tô Noãn vội chạy tới, đứng trước mặt anh, sau đó cụp mắt xuống, nói rất khẽ rất khẽ: “Những bông hoa kia... Ừm, em chỉ muốn nói cho anh biết, chúng cũng biết đau đớn, nếu đau đớn quá, chúng sẽ chết mất. Vì thế... Đừng giẫm những bông hoa ấy nữa, có được không?”

Sợ hãi ngước mắt lên, thấy gương mặt thiếu niên mờ mờ tỏ tỏ trong vạt nắng chiều cuối cùng lúc hoàng hôn.

Cô bèn bổ sung thêm câu nữa: “Xin anh...”

Cuối cùng Alibaba đã tìm ra câu thần chú để mở cánh cửa thần bí, từ đó trở đi, cần gì ta cứ lấy, không còn trở ngại nữa.

Chỉ cần khẩn cầu là được rồi.

Âu Tiệp Thái sẽ đáp ứng bất cứ nguyện vọng nào của cô.

Trên gương mặt tuấn tú của anh mãi không có biểu cảm, thế nhưng, đôi mắt sâu thẳm lại che giấu bí mật dịu dàng. Vì thế, cuối cùng Tô Noãn đã tìm ra cách chung sống với người anh trai tưởng như không dễ lay động này, hơn nữa, dễ dàng hơn rất nhiều so với cô tưởng tượng.

5. Chương 5: Đột Nhiên Xảy Ra Biến Cố

Chẳng mấy chốc đã lên lớp mười một.

Một lần ngồi trong phòng khách tùy ý nói chuyện phiếm. Tô Noãn hỏi Âu Mộ Ngọc: “Anh Mộ Ngọc, tại sao anh lại học khoa Thương mại ạ?”

Mộ Ngọc mỉm cười trả lời: “Bởi vì thích đấy mà.”

Đáp án này thực sự nằm ngoài dự tính của Tô Noãn, cô vẫn luôn cảm thấy trên người Âu Mộ Ngọc có một loại khí tức thông dong không màng danh lợi, mà một người như vậy, lại muốn làm thương nhân.

Đúng lúc này, Âu Tiệp Thái ôm bóng rổ mờ mờ hôi đầm đìa đi qua sảnh trước, chẳng biết từ đâu dâng lên một luồng kích động, Tô Noãn buột miệng hỏi: “Thế còn anh Tiệp Thái, anh thì sao? Lên đại học anh muốn học khoa gì?”

Tô Ý dù đang ở một bên xem ti vi cũng vì câu nói này mà quay đầu lại. Còn đối tượng được hỏi lại làm như chưa nghe thấy gì, dùng ngón trỏ giữ trái bóng rổ đi thẳng lên tầng.

Tô Noãn thở dài trong lòng: “Quả nhiên... vẫn không được.”

Mỗi lần cô cầu xin anh, anh nhất định sẽ nhượng bộ, đáp ứng chuyện cô yêu cầu. Nhưng vĩnh viễn không mở miệng trả lời bất cứ câu nào. Cho nên, hỏi anh vẫn để gì, trăm phần trăm là không có được đáp án. Cô thật ngớ ngẩn, tại sao lại chạm đến ranh giới cuối cùng?

Âu Mộ Ngọc nhìn bóng lưng em trai, cười nói: “Nó chắc hẳn muốn vào NBA.”

“Dạ? Có thể không ạ?” Mặc dù biết anh đánh bóng rổ tương đối tốt, nhưng vào NBA liệu có quá xa vời không?

“Chỉ cần cha đồng ý, thì nhất định không có vấn đề gì đâu...” Khi Âu Mộ Ngọc nói câu này âm cuối kéo dài hàm ý sâu xa, khiến Tô Noãn ngay lập tức ngộ ra hai sự thật:

Thân là thiếu gia nhà họ Âu, căn bản không có việc gì là không làm được.

Thế nhưng, quyền quyết định cuối cùng, không nằm trong tay chính họ, mà quyết định bởi cha họ.

Nhận thức này làm cô mơ hồ cảm thấy có chuyện chẳng lành nào đó, mà hết sức không may là, cuối cùng đã xảy ra chuyện nghiệm chứng cho dự cảm cô.

Đó là một buổi chiều tháng Năm nóng nực.

Cô ra ngoài mua đồ quay trở lại, vừa mới vào cổng chính, liền được người làm nhắc nhở: “Ông chủ đã về rồi.”

Cô lập tức quyết định quay về phòng thay quần áo, không thể thất lễ với vị cha nuôi tôn quý này, nhưng khi cách phòng của Tiệp Thái, lại nghe thấy bên trong truyền ra tiếng tranh chấp.

“Không được! Ta nói — không được! Nghe rõ chưa?” Uy phong khiếp người, thanh âm xuyên thấu qua ập vào mặt. Cho dù chỉ nghe qua một lần trong đời, nhưng Tô Noãn mãi mãi sẽ không bao giờ quên, đó là thanh âm của Âu Bùi.

Tiếp đó, là thanh âm trẻ trung rõ ràng mơ hồ có chút giận của thiếu niên: “Cuộc đời con là của chính con.”

Tô Noãn bỗng có chút mờ mịt, cô không thể khẳng định đây có phải là giọng của Âu Tiệp Thái hay không, cô chưa từng nghe anh nói chuyện, nhưng xuyên qua cửa phòng hé mở, cô nhìn thấy hai người giằng co bên trong, không sai, một người là Âu Bùi, một người là Âu Tiệp Thái.

Âu Bùi đan mắt, “Chỉ cần con mang họ Âu, cuộc đời của con, đã không phải là của chính con. Thi thương mại quốc tế cho ta.”

“Con muốn chơi bóng rổ.” Thiếu niên cúi đầu, nén giọng xuống thật thấp, nhưng rất kiên định.

Ngay sau đó Âu Bùi lại nhấn giọng, “Thương mại quốc tế.”

Thiếu niên bất chợt đưa quả bóng rổ trong tay hướng lên trên tường ném mạnh một cái, một tiếng ầm thật lớn phát ra, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Tô Noãn đứng ở cửa há hốc mồm, bởi vì bất gặp một màn này mà lúng túng, vậy mà, Âu Tiệp Thái chỉ nhàn nhạt nhìn cô một cái, không ngừng bước chân, vội vàng rời đi.

Mất thấy Âu Bùi cũng sắp đi ra, Tô Noãn vội vàng trốn vào trong phòng bên cạnh, không dám phát ra bất cứ âm thanh nào.

Lời Âu Mộ Ngọc loáng thoáng vọng về trong tai cô: “Chỉ cần cha đồng ý, thì nhất định không có vấn đề gì đâu...” Vậy mà, lần này, cha không hề đồng ý.

Cô không hiểu nổi.

Tại sao cha nuôi sẵn lòng hào phóng khoan dung mà dung dưỡng ước mơ của chị như vậy, nhưng lại keo kiệt không chịu thỏa mãn nguyện vọng của con ruột mình như thế? Vì cho rằng các cô dù sao cũng không phải ruột thịt, cho nên không cần phải chuẩn bị để sau này thừa kế gia nghiệp chăng?

Lại nhớ tới câu nói kia của Mộ Ngọc: “Bởi vì thích đầy mà.” Anh thật sự vì thích buôn bán cho nên mới học khoa thương mại ư? Hay là, cũng từng gặp phải một màn thế này nhỉ?

Ánh mặt trời tháng Năm chói mắt, nhưng màn nhung thiên nga màu đỏ tía che kín cửa sổ, u ám như trong lò cốt.

Không ngờ lại u ám đến thế.

Xuyên qua cửa sổ cô thấy Âu Tiệp Thái nằm trên chiếc võng dưới cây ngô đồng, nhưng lúc này, chỉ ngần người, không hề đọc sách. Cô chăm chú nhìn hình ảnh này rất lâu rất lâu, đột nhiên xoay người, lao thật nhanh xuống tầng, rồi nhẹ nhàng đi tới trước mặt anh.

Anh ngược mắt lên, không nói một lời nhìn cô.

Cô thấy bóng mình ngã lên mặt anh, bởi thế gương mặt anh liền lui đi về tự vệ lạnh nhạt, biến thành vừa âm u vừa chân thực.

Có rất nhiều lời muốn nói.

Có rất nhiều tâm tình phức tạp muốn truyền đạt.

Nhưng trong nháy mắt đứng trước mặt anh, trở nên trống rỗng.

Trong trống rỗng, thiếu niên từ từ vươn tay ra phía cô, cô theo bản năng đưa tay lại, trao tay mình cho anh. Sau đó, đầu ngón tay truyền đến độ ấm khi được cầm, thân thể căng thẳng không thể khống chế lão đảo tiến lên, ngã xuống — môi hai người chọt tự nhiên mà dán sát vào nhau như thế.

Gió đầu hạ thổi qua.

Lá ngô đồng xào xạc xào xạc.

Thế giới từ đó, chìm vào vắng lặng.

6. Chương 6: Dáng Hình Của Lý Tường

Tô Noãn bắt đầu lẩn tránh Âu Tiệp Thái.

Cô không cùng họ ăn cơm nữa, mỗi ngày thức dậy rời nhà đến trường từ rất sớm, sau đó ăn xong cơm tối ở ngoài rồi mới về nhà, ở trường cũng cố gắng tránh gặp anh.

Từ sau khi chuyện ngày đó xảy ra, cô bỗng trở nên rất khó đối mặt với anh, có chút khó chịu, có chút xấu hổ, nhưng nhiều hơn nữa là — không biết phải làm sao.

Cô không thể dùng bất cứ lý do gì để giải thích cho nụ hôn kia. Bất cứ nguyên nhân nào núp dưới hành động đó cũng khiến trái tim cô loạn nhịp, khó mà bình tĩnh lại. Vì vậy, chỉ có trốn tránh.

Âu Tiệp Thái nhìn cô trốn tránh, nhìn cô viện đủ cớ để tránh khỏi không gian có mặt anh, chỉ lẳng lặng nhìn, không nói lời nào, cũng không có hành động. Ánh mắt sâu kín, không có bất kỳ ai biết anh đang nghĩ gì.

Thời gian cứ ngày từng ngày trôi qua, Tô Noãn cảm thấy tâm tình như có thể từ từ điều chỉnh về lúc ban đầu. Vì vậy, tối hôm nay, cô quyết định về nhà sớm một chút.

Cố gắng vào cửa lớn mà không làm người khác chú ý, rón rén lên tầng, hành lang thật dài lặng lẽ không một bóng người, tốt quá, cứ thế này quay về phòng mình, sẽ chẳng có ai phát hiện ra.

Thế nhưng, có một số việc quả thực đã được sắp đặt trước, không sớm cũng không muộn, vừa vặn phát sinh tại ngay khoảnh khắc đương sự có mặt.

Cho nên, lần trước cô nghe được tranh chấp giữa Âu Tiệp Thái và Âu Bội, còn lần này, lại đổi thành anh và chị.

“Tại sao không đấu tranh vậy?” Thanh âm của chị lọt qua cửa phòng đóng chặt, vẫn truyền vào trong tai cô hết sức rõ ràng. Tô Noãn trước giờ không hay biết, thì ra chị cũng quan tâm tới chuyện của người khác, cũng có tâm tình kích động như vậy.

“Cuộc đời của mình, thì phải tự mình đấu tranh mới phải, chẳng lẽ anh thực sự muốn từ bỏ bóng rổ để tham dự kỳ thi Đại học sao?”

Trái ngược hẳn với sự kích động của Tô Ý, là thái độ bình tĩnh của Âu Tiệp Thái: “Chẳng liên quan đến em.”

Trong phòng trầm mặc mấy giây, sau đó, Tô Ý tỏ ý hờn dỗi: “Nếu như anh từ bỏ bóng rổ, em cũng không đi Vienna nữa.”

Tô Noãn liền tròn to hai mắt, vội vàng lấy tay che miệng, kìm nén tiếng kêu thất thanh suýt chút nữa phát ra: “Chị! Chị lại muốn từ bỏ dương cầm sao!”

Âu Tiệp Thái rõ ràng cũng sửng sốt như cô, “Gì hả?”

“Em nói, nếu như anh từ bỏ bóng rổ, em cũng không chơi dương cầm nữa, em nói được là làm được.”

Gian phòng lại rơi vào im lặng như tờ. Trong im lặng, một đáp án nổi lên mặt nước, từ từ trở nên rõ ràng

Ngày đó, Âu Tiệp Thái kéo tay chị, cứu chị ra từ trong vòng vây của các nữ sinh;

Ngày đó, chị nhào người trên ban công ngắm trăng, ánh mắt xa xôi;

Sau ngày đó, chị liền để tâm đến chuyện của Âu Tiệp Thái, tuy biểu hiện không rõ ràng lắm, nhưng lúc này liên tưởng tới, rõ ràng là có dấu vết mà lần theo.

Thì ra... Thì ra...

Người chị thích là...

Đáp án này quanh quẩn, vẩn vơ, biến ảo, nghi ngờ, mãi vẫn không chấp lại thành hình thái sau cùng.

Mà đúng lúc này, cô nghe thấy Âu Tiệp Thái rút cuộc đưa ra câu trả lời: “Tùy ý em.”

Ba chữ, cự tuyệt đầy lạnh lẽo, hoàn toàn xa cách, giống như một thanh kiếm cực kỳ sắc bén, đủ để xé rách tất cả những nhu mì.

Cửa phòng “Rầm” một tiếng bị tông ra, chị lão đảo lao ra, bụm mặt rời đi.

Lại một lần nữa, để lại cô đứng nghe lén ở ngoài cửa, xấu hổ vì bị tóm khi phá vỡ chuyện riêng tư.

“Em...” Cô há hốc mồm, vô cùng lúng túng, vừa định giải thích, Âu Tiệp Thái đã vươn tay ra, một phát bắt được cô, kéo cô vào phòng, sau đó, cửa phòng tự nhiên mà khép lại.

Trong gian phòng lớn như thế, chỉ có anh và cô, hai người.

Nhận thức ấy, cùng với nụ hôn phức tạp khó tả lúc trước, cùng nhau ập vào lòng. Tay chân cũng bắt đầu luống cuống, không biết nên đặt ở đâu.

Vậy mà, kẻ đầu tiên chỉ lẳng lặng nhìn cô, vẫn như trước đây dùng ánh mắt sâu hiểm khó dò, dường như không có tình cảm, mà lại kiềm nén khó tả, chăm chú nhìn cô.

“Em, em... Em phải đi!” Không chịu nổi loại áp lực đó, cô vội vàng xoay người, ngón tay vừa mới chạm đến nắm cửa, vòng eo siết chặt, thân thể ảm áp từ trên lưng áp tới, đến cùng với đó, còn có hơi thở gần trong gang tấc.

Anh ấy muốn làm gì...

Cô sợ phát khóc lên được. Thế nhưng, Âu Tiệp Thái không có thêm động tác nào nữa, chỉ ôm cô, dùng lực không nặng không nhẹ, ôm chặt eo cô, vùi đầu vào bên phải cổ cô.

Trong phòng vẫn yên tĩnh như vậy, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của đôi bên, từ dần dập dồn loạn, dần dần bình ổn.

Cô cảm thấy sống lưng đau đau, chịu không nổi bèn nhích một cái, tay quẩn ở giữa eo tức khắc ghi xuống, sau đó truyền đến tiếng khàn khàn dị thường của thiếu niên: “Đừng nhúc nhích.”

“Em...”

“Đừng nhúc nhích, một lát là được rồi. Chỉ cần một lát thôi, xin em... đừng nhúc nhích.”

Lần đầu tiên anh nói chuyện với cô.

Dùng thanh âm yếu đuối khác thường.

Sau đó cô liền phát hiện, anh trong dáng vẻ này, bản thân căn bản không có cách nào chối từ.

Tô Noãn nhìn cửa phòng, ánh đèn đem bóng anh bao phủ lên bóng cô, anh và cô hóa thành một chỉnh thể, xa lạ, nhưng lại hài hòa không sao tả xiết.

Vì thế trái tim cô liền bỗng bênh trôi nổi, cô chăm chú nhìn cái bóng kia, chậm rãi nói: “Anh biết không? Thực ra... Em... Em cũng thích dương cầm đấy...”

Âu Tiệp Thái run lên một cái, hơi ngẩng đầu lên.

Tô Noãn cười cười, còn êm ái hơn cả gió, “Trong cô nhi viện có một chiếc dương cầm được người ta quyên tặng, là loại dùng chân giẫm bản đạp ấy... Âm cũng không chuẩn lắm, nhưng mà, mỗi khi viện trưởng vừa đánh đàn vừa dẫn dắt chúng em ca hát, em sẽ cảm thấy đó là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian. Thế nên, em cũng muốn chơi đàn lắm đó...”

Âu Tiệp Thái nắm chặt bờ vai cô, chậm chậm xoay cơ thể cô lại, hai người mắt đối mắt, cô cười với anh, gương mặt thanh tú thấm nhuần dưới ánh đèn, không hề có bóng mờ, “Nhưng mà, dù cũng thích dương cầm, nhưng em chưa bao giờ có ý nghĩ là phải đoạt giải thưởng gì, phải có được sự sùng bái và theo đuổi nào. Chỉ cần có người cần, muốn nghe em đánh đàn, như vậy, cho dù em chơi rất dở, âm điệu không chuẩn xác, chỉ cần em chơi, còn đối phương lắng nghe, là đã thỏa mãn lắm rồi, có phải không?”

Trong đồng tử của Âu Tiệp Thái in hằn bóng dáng cô, hòa vào sâu thẳm.

“Lý tưởng rất cuộc là có hình dáng gì đây? Em không biết nữa. Có phải, không lớn lao thì không đủ để chứng minh cho sự tồn tại của nó? Em cũng chẳng rõ đâu. Em chỉ biết, em thích dương cầm, thuần túy là một loại yêu thích cái đẹp. Cũng như anh yêu thích bóng rổ, thứ anh thích là vinh quang và thành tích mà các trận đấu có thể mang lại cho anh, hay chỉ là niềm vui khi chơi bóng rổ đây?” Tô Noãn đỏ mặt, ngượng ngùng cười e lệ, “Thật xin lỗi, em không biết ăn nói, cũng không thể nói lời đao to búa lớn và câu an ủi anh. Nhưng em cho rằng, có đôi lúc làm chuyện này đâu có nghĩa là sẽ phải từ bỏ một chuyện khác, cho nên, học thương mại quốc tế, cũng không có nghĩa là không thể chơi bóng rổ nữa... Em nghĩ như vậy, anh... thấy thế nào?”

Âu Tiệp Thái không nói gì.

Chỉ nhìn cô, chăm chú nhìn cô, không rời dù chỉ trong giây lát.

Sau đó, chậm chậm cúi đầu xuống.

Ý thức được anh lại muốn làm gì, Tô Noãn vội vàng đưa tay che kín miệng mình, như con nai hoang sợ run rẩy nhìn anh, thế là, cái hôn sắp tới ấy liền đột ngột ngừng lại, trong con ngươi màu đen xoáy nước trùng

điệp, không rõ là mất mát hay là thương tâm, hay có thể còn có chút dịu dàng sắp tràn ra. Cuối cùng, thiếu niên giơ tay lên, xoa xoa đầu cô.

Như một người anh trai đối với cô em gái.

Giống như Âu Mộ Ngọc đối với cô.

Tô Noãn thở phào nhẹ nhõm.

7. Chương 7:

Mấy năm sau đó, khi Tô Noãn mặc chiếc váy giản dị, đánh cây đàn điện tử rẻ tiền, dạy bọn trẻ ca hát, hồi tưởng lại chuyện xảy ra ngày ấy, vẫn không thể nào xác định được, sự căng thẳng của mình lúc đó, là xuất phát từ sự bài xích của bản thân đối với người khác phái, hay là sự mờ mịt đối với tình cảm còn chưa rõ ràng.

Cô chỉ biết rằng, lúc ấy cô bày tỏ thái độ cự tuyệt, còn Âu Tiệp Thái, lại một lần nữa, không ép buộc cô.

Ngẫm lại, thực ra anh đối với cô trước giờ vẫn là cầu sao được vậy, không bao giờ cưỡng ép. Chỉ là khi ấy quả thực còn quá trẻ dại, đối mặt với sự yêu mến đến bất ngờ như thế, không biết cách đáp lại, càng không biết phải làm sao. Vì vậy, chỉ có thể trước tiên là trốn chạy, sau đó vờ như không hay biết.

Có lẽ chỉ vì quá thông minh. Thông minh nên ngay từ đầu đã biết, có một số hạt giống, sẽ không thể trở bông.

Như năm mười tám tuổi, lần thứ ba gặp mặt cha nuôi, khi Âu Bùi dùng ánh mắt thâm trầm dò thường quan sát cô thật lâu, có những lời chẳng cần phải nói nhiều, đã đoán ngay ra được đầu mối.

Âu Bùi nói: “Con đã trưởng thành rồi.”

Còn cô lập tức tiếp lời: “Dạ vâng, cảm ơn người đã chiếu cố con bốn năm nay. Ngay ngày mai con sẽ chuyển ra ngoài, con cũng cần phải học cách độc lập rồi ạ.”

Con người Âu Bùi từ sâu chuyển cạn: “Năm đó hỏi con muốn một cuộc sống như thế nào, đáp án đến nay vẫn không thay đổi sao?”

Cô khẽ cười, lễ phép mà dè dặt: “Vâng ạ. Con là một người rất bình thường, cho nên, chỉ cần bình an khỏe mạnh sống qua cả đời này, như vậy là đã đủ rồi ạ.”

Ngày hôm sau, cô mang theo rương da rời khỏi dinh thự nhà họ Âu, khi đó, Tô Ý đang tỏa sáng rực rỡ trên sân khấu Vienna, được ngợi ca là tân tú dương cầm chói mắt nhất thế kỷ này, mà Âu Tiệp Thái, thì trở thành sinh viên xuất sắc của khoa thương mại quốc tế, mùa hè năm ấy cùng đội bóng rổ của trường đi huấn luyện ở Mỹ.

Không một ai biết cô rời đi.

Đến khi họ phát hiện ra cô đã biến mất, cũng sẽ không tìm cô được nữa.

Trên máy bay cất cánh từ thành phố S, ngồi bên cạnh cô là vị luật sư, là người bốn năm trước đưa cô đến dinh thự nhà họ Âu. Thời gian bốn năm thấm thoát trôi qua, rất nhiều thứ đều đã đổi thay, nhưng chỉ có cô và ông ấy, lại không hề thay đổi.

Luật sư nhìn cô, cười lễ độ: “Nào có ngờ, lúc trước người đón cô tới là tôi, bây giờ người tiễn cô đi, vẫn là tôi.”

“Chúng ta thật là hữu duyên, không phải sao?”

Luật sư nhìn cô, trong ánh mắt khó nén thổn thức: “Thật không ngờ, lại là cô... Tôi vốn nghĩ rằng, người sẽ xảy ra chuyện, là một người khác...”

Bởi vì Âu Tiệp Thái thích cô, mà yêu thích như thế nhất định sẽ không được sự cho phép của Âu Bồi. Bởi vậy để cho cô rời đi.

Đến như luật sư còn không ngờ, người được Thiên Chi Tử quan tâm lại là người thoát trông khá bình thường trong hai cô gái như cô, chính cô làm sao ngờ tới?

Đổi lại góc độ, nếu người được con trai mình thích là chị, một cô gái xuất sắc ưu tú như thế, có phải Âu Bồi sẽ không phản đối không?

Năm năm sau, Tô Noãn đã biết câu trả lời — Ngay sau ngày Âu thị cùng một đại tài phiệt người Hoa nổi danh toàn cầu khác là Chu thị quyết định kết thông gia, Tô Ý ở trên cây dương cầm cô vẫn lấy làm kiêu hãnh nhất, dùng cách thức tự sát để tuyên cáo phản kháng với số mệnh.

Chỉ có điều, Tô Noãn không ngờ tới, cô ấy chết là vì Âu Mộ Ngọc.

Năm đó, người chị thích, rõ ràng là... Âu Tiệp Thái mà...

Cuộc sống giống như kính vạn hoa, mỗi một giây đều có biến hóa, không tuân theo một quy luật nào. Cuộc đời của một số người sáng lạn, cuộc đời của một số người bình thường. Sáng lạn cũng tốt, bình thường cũng được, chỉ cần khỏe mạnh, chỉ cần bình an, là đã không có gì để oán trách rồi.

Tô Noãn đánh đàn, dời mắt đến bức tường trước mặt. Ngoài dán lên bài tập làm văn của bọn trẻ, còn có mấy tờ thông cáo lễ tế.

Tờ thứ nhất, hôn lễ thể kỷ của trưởng tử Âu thị cùng thiên kim Chu thị;

Tờ thứ hai, poster album cuối cùng lúc sinh tiền của nữ hoàng dương cầm Tô Ý;

Tờ thứ ba, khi tham dự một dạ tiệc quốc tế, chủ tịch Âu thị không may phát bệnh tim qua đời;

Tờ thứ tư, chàng trai mặc đồng phục màu đỏ của đội The Bulls đang được ái mộ, chân mày khéo mắt, sắc sảo vô cùng...

Từng tờ từng tờ thông cáo, cách cô ấy gần như vậy, lại xa đến thế.

Tiếng chuông tan học vang lên, bọn trẻ nhảy nhót, vui sướng về nhà.

“Hẹn gặp lại cô! Hẹn gặp lại cô —”

“Hẹn gặp lại.” Tô Noãn tiến ra đến cửa, nhìn các em được cha mẹ đón đi, ánh mặt trời rạng rỡ rọi lên người các em, sức sống tràn trề, tốt đẹp là thế.

Cô không nhận được mỉm cười.

Một bóng người không hề báo trước xông vào tầm mắt. Đập vào mắt, vẫn là màu đỏ tươi.

Tô Noãn ngẩn ra, chớp chớp mắt, lại nhìn qua phía đối phương, phố đối diện, chàng trai mặc áo len màu đỏ đang nghiêng người tựa vào cột điện, trên cánh tay phải còn bó thạch cao, thấy ánh mắt cô nhìn sang, liền giơ cánh tay quần băng lên, chào cô.

Trên phố dài xe tới người đi, ở trong nháy mắt này, hóa thành hư vô.

Cô chỉ trông thấy chiếc áo màu đỏ của đối phương, y như lần đầu gặp gỡ, giữa bốn bề lá xanh, rõ ràng là vậy.

Sau đó, chậm rãi tới gần.

“Anh... Sao anh lại... xuất hiện ở đây...” Làm sao có thể? Người ngày hôm qua vẫn còn tham gia trận đấu phát sóng trực tiếp trên truyền hình, sao hôm nay đã có thể đi đến trước mặt? Người này, người này không phải là nên ở Detroit tham gia đấu vòng tròn hay sao?

“Bị thương rút khỏi thi đấu, buộc phải tĩnh dưỡng, nghe nói thành phố Y sơn minh thủy tú, rất hợp để dưỡng thương, cho nên đến đây.” Âu Tiệp Thái trả lời rất ung dung, nhưng trong mắt giăng đầy tia máu, lại có quang thâm không che giấu được. Đã bao lâu rồi anh không nghỉ ngơi? Còn tìm kiếm bao lâu, mới biết được nơi này?

Tô Noãn nhìn anh, sáu năm không gặp, người này, sao có thể, cùng hình ảnh trong đầu cô, hoàn toàn trùng khớp, chẳng thay đổi chút nào? Rõ ràng đã cao lớn không ít, rõ ràng từ thiếu niên lột xác thành thanh niên, vậy mà, cô nhìn anh, mỗi một chỗ, đều quen thuộc như vậy, rõ ràng in dấu tận đáy lòng, chưa hề phai nhạt.

Mà lần này, cô nên làm thế nào nữa đây?

Khi mười bốn tuổi chỉ biết phải thật cẩn thận không nên trêu chọc; mười lăm tuổi đã biết nhút nhát đi lấy lòng; mười sáu tuổi bối rối trốn trốn tránh tránh; mười tám tuổi, cuối cùng lựa chọn dứt khoát ra đi.

Lần này, lần này nên dùng thái độ ra sao để đáp lại?

Trong trường học lại vang lên tiếng chuông, cô hốt hoảng nói: “A, đến giờ cơm tối rồi, em phải đi mua cơm.” Một mặt xoay người, một mặt lại không nhận được tự trách mình — không có tiền đồ như thế, vậy mà vẫn chỉ biết trốn tránh.

Một trận gió nổi lên, trong gió truyền đến một câu nói rất bình thản của người nọ, bình thản như đã lặp lại ngàn vạn lần — “Tô Noãn, anh tìm em đã bao năm.”

Tô Noãn dừng bước, trong tầm mắt, lá ngô đồng úa vàng bỗng bành rơi bốn phía, cùng với tám chữ đơn giản như thế, thổi tung lên, tâm tư vô bờ —

Cáo nói, a, tớ sắp khóc lên đây.

Cáo nói, người ta chỉ nhìn thấy thật rõ ràng bằng trái tim. Cái cốt yếu thì con mắt không nhìn thấy.

Cáo nói, chính thời giờ cậu đã mất cho đoá hồng của cậu, mới làm cho đoá hồng của cậu trở nên quan trọng đến thế.

Loài người đã quên mất chân lý này, cáo nói. Nhưng cậu không được quên. Cậu phải có trách nhiệm tới cùng với những gì cậu đã cảm hoá. Cậu phải có trách nhiệm với đoá hồng của cậu.

Cô như đã thấy cánh đồng lúa mì vàng óng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ben-kia-canh-dong-lua-mi>